

Het classicistische portaal vermeldt het jaartal 1667 in de cartouches (schildvormige ornamenten). Waarschijnlijk geldt dit alleen voor het poortje; het rechthoekige zaalkerkje is ouder. Uit sporen op de plekken waar het pleisterwerk beschadigd of verdwenen is, blijkt dat de kerk eerder uit de 14e eeuw stamt. Daar komen nl bakstenen tevoorschijn van een formaat dat in de 17e eeuw al niet meer gangbaar was. De tweede aanwijzing vormen resten van de profilering van (vermoedelijk) een sacramentsnis. Volgens een pastoorszegel uit 1409 zou Dionysius wel eens de patroonheilige van de kerk kunnen zijn.

De kerk had oorspronkelijk twee topgevels; de oostelijke topgevel was voorzien van ramen en/of spaarnissen. Op een tekening uit 1643 zien we de vrijstaande westtoren met een zadeldak dat evenwijdig loopt met het kerkdak; met op de zichtbare kanten een galmgat.

Door een verbouwing in 1667, kreeg de kerk een ander uiterlijk. Vermoedelijk waren er vier ramen en alleen een westelijke topgevel. De toren had een forse bekroning en was beduidend hoger. Er zijn geen archiefstukken die kunnen aantonen dat de toren in 1667 is verhoogd. Wel staat vast dat de toren in 1794 is afgebroken en vervangen door een dakruiter. Deze werd in 1849 vernieuwd door aannemer Jan Elderenkamp voor de som van fl.1456,-. De klok in de dakruiter komt uit de kerk van Harsens en dateert van 1618.

In het archief van de kerk is het bestek van diverse werkzaamheden te vinden. Daaruit blijkt dat de toren is versterkt en dat boven het orgel een nieuwe zoldering is aangebracht. Een analyse van de beschikbare gegevens maakt zichtbaar welke verbouwingen in 1667 hebben plaatsgevonden: zoals het dichtmetselen van noord- en zuidingang in de lange kanten, en het maken van een nieuwe ingang aan de westkant. In 1968 werden sporen van de vroegere ingangen aangetroffen. De twee meter hoge ramen werden toen uitgebroken en vergroot tot het huidige formaat. Om het extra gewicht van de dakruiter op te vangen, werd een raam in de westgevel dichtgezet. Hiervan ziet u nu nog de sporen in het metselwerk in de kerk. De pleisterlaag is waarschijnlijk vóór 1840 aangebracht, omdat er in de boekhouding van de kerkvoogdij, die vanaf 1840 bewaard is gebleven, niets over staat vermeld.

Het interieur heeft een houten balkenplafond, rustend op gesneden sleutelstukken. Het meubilair dateert uit de tweede helft van de 17e eeuw; de preekstoel heeft vrijstaande Korinthische zuiltjes met daartussen eenvoudige panelen. Het oude orgel van de kerk werd in 1899 door Marten Eertman, met gebruikmaking van ouder pijpwerk uit de 18e eeuw, omgebouwd tot een nieuw exemplaar. Mense Ruiters restaureerde het in 1995.

In 1968 is de kerk door vrijwilligers opgeknapt; binnenmuren werden voorzien van een nieuwe laag stucwerk. Verder werd het balkenplafond in een blauwgroene kleur overgeschilderd. De toren is in 1968-'69 gerestaureerd. In 1980 is de kerk overgedragen aan de stichting. In 1990 volgde een algehele restauratie.